

en Afstand af 150 Fod fra Dige-kronen er nemlig ved Ministeriets Resolution af 23. Oktober 1896 forandret derhen, at Borttagelsen er forbudt ved Digerne mod Nakskov Fjord og mellem Stensø og Albu Tange inden for en Afstand af 500 Fod og ved Digerne mod Langelandsbæltet og Østersøen inden for en Afstand af 1000 Fod, regnet fra Dagligvandslinien“. Disse Indberetninger, som jeg altsaa har faaet fra dem, som jeg anser for sagkyndige paa dette Omraade, have jo ganske vist maattet gøre mig endnu betænkeligere, end jeg var i Fjor, ved at acceptere det foreliggende Forslags § 1, der jo som bekendt sætter Dybden til 4 Fod og Afstanden til 100 Alen fra Strandbredden. Jeg maa erkende som min Opfattelse, at vore Kyster som Helhed paa mangfoldige Punkter ere i den Grad truede af Havet, og at der mange Steder sker virkelig Skade, fordi Kysten ikke er tilstækkelig beskyttet, saa at det efter min Opfattelse er min Pligt at værne Kysten og bevare for Kysten det naturlige Værn, som der er, og altsaa ikke gøre Bestemmelserne i den nugældende Lov mildere, Bestemmelser, som ere fastsatte i Loven af 23. Januar 1862. Jeg tror, det vilde være farligt at gaa dertil. Derimod erkender jeg, at selve Loven meget godt kan ændres paa en Del Punkter. Jeg har tidligere udtalt, at jeg finder, at Lovforslagets § 5 er en absolut Forbedring, men om de Afstandsbestemmelser, der ere foreslaaede af de ærede Forslagsstillere, maa jeg udtale, at jeg tror ikke, det vil være mig muligt at gaa med til dem.

Dinesen: Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning angaaende § 1. Jeg vil advare imod at gaa til saa stærke Bestemmelser som de, der her ere foreslaaede. At de ere betænkelige har jeg igennem flere Aar haft Lejlighed til at erfare paa enkelte Steder. Jeg vil nævne som Eksempel Spodsbjærg Kysten ved Issefjordens Udløb mod Øst, hvor Bakkepartiet truer med at blive bortskyllet mere og mere af Havet paa Grund af, at den Stenmasse, der er bleven tilbage, efter at Ler og Sand er bortvasket af Bølgerne, i Tidens Løb er bleven fjernet og benyttet til mange forskellige Anlæg. Stenfiskere opfiske nemlig Stenene, og det ikke alene dem, der ligge længere ude i Havet, men ogsaa dem, der ligge inde ved Kysten, og det har til Følge, at Kysten bliver ganske ubeskyttet. Men dette medfører endvidere den Fare, at alle disse Ler- og Sandmasser, der nedstyrte Aar efter Aar, udvaskes af Søen og

drives af Strømmen ind i Issefjorden til Ødelæggelse af de Hayneanlæg, der ere opførte i Issefjorden paa begge Sider, baade mod Øst og Vest saa vel som ved Hundested og Lynæs. Jeg har derfor ikke villet tilbageholde denne lille Bemærkning, thi jeg tror, den har Betydning ved dette Spørgsmaals Afgørelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Svend Høgsbro*): Den højtærede Minister betonedede saa stærkt, at det var hans Pligt at værne vore Kyster mod de Farer fra Havets Side, for hvilke de ere udsatte, at jeg finder Anledning til paa Forslagsstillernes Vegne at udtale, at vi saa lidt som nogen ønske i mindste Maade at svække dette Værn. Det, vi hævde, er, at man ikke bør gøre større Indskrænkninger i den for Arilds Tid gældende lige Ret for alle til at benytte Havet og dets Goder, end Hensynet til Værnet mod Havet nødvendig kræver, og at Bevisbyrden for, at disse Sten m. m. udgøre et saadant Værn, og ikke kunne borttages uden at svække Kysten, paahviler dem, som paastaa dette. Man bør med andre Ord ikke gøre større Indskrænkninger i Stenfiskernes Ret, end nødvendigt er for at værne vort Lands Kyster, og de, der paastaa, at der maa gøres større Indskrænkninger, maa bevise det. Det er ikke nok at henvise til, at der findes mange Steder i vort Land, hvor enhver kan se, at Havet har gjort megen Skade paa Kysten; jeg saa det selv i Sommer ved den nordlige Ende af Møens Klint. Det er i høj Grad nedtrykkende at se noget saadant, men det er dog ikke Bevis for, at man ikke maa gøre Forandring i den Lov, her er Tale om, saa længe det ikke er bevist, at de Sten, der ligge ved Kysten, værne dem, og at deres Borttagelse vilde svække Kysten. Nu har den højtærede Minister jo fremskaffet og allerede i Dag for os antydet forskellige Oplysninger fra sagkyndige Autoriteter, og jeg takker i hvert Fald den højtærede Minister, fordi han har bidraget til Sagens Oplysning ved at fremskaffe dette Materiale. Det synes ganske vist ikke at være videre gunstigt for vort Standpunkt, men i Virkeligheden ønske vi kun dette, at faa saa alsidige Oplysninger som muligt og faa det gjort klart, hvad der virkelig er ret og billigt til begge Sider. Jeg gaar ud fra, som en Selvfølge, at den højtærede Minister vil overgive disse Oplysninger in extenso til det Udvalg, som ventelig vil blive nedsat om denne Sag, og jeg skal derfor ikke i Øjeblikket komme ind paa en Drøftelse af disse Ting.